

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: D.I.**, nar. ..., státní příslušnost Ruská federace, v České republice bytem..., *zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 1. 2017, čj. MV-129478-10/SO-2016,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou ze dne 17. 2. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 1. 2017, čj. MV-129478-10/SO-2016, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 20. 9. 2016, čj. OAM-33076-54/DP-2015, kterým bylo dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“) zastaveno řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Žalobce v žalobě požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

II. Žaloba

Na úvod žalobce namítal, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, její rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního

řádu, definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Správní orgány obou stupňů rovněž nedostatečně zjistily skutečný stav věci a postupovaly tedy v rozporu s § 3 správního řádu. Žalovaná také porušila § 4 odst. 1 správního řádu, podle kterého je veřejná správa službou veřejnosti, tudíž každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má povinnost dotčeným osobám podle možností vycházet vstříc, což jednoznačně správní orgány nerespektovaly, tudíž porušily další z povinností jim určených zákonem. V neposlední řadě žalovaná porušila § 2, § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu a dále § 44a a § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Žalobce dále uvedl, že správní orgán zastavil řízení o žádosti s odůvodněním, že žalobce neodstranil podstatnou vadu žádosti, která brání v pokračování řízení. Žalobce je přesvědčen, že rozhodnutí žalované vychází z nedostatečně zjištěného stavu věci, kdy správní orgán zcela nedostatečně posoudil skutkový stav věci. Žalobce nesouhlasil s postupem správního orgánu, kdy řízení o jeho žádosti zastavil, namísto toho, aby o ní meritorně rozhodl. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2013, čj. 4 As 11/2012-36: *„Správní orgán prvního stupně nebyl oprávněn postupovat podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle něhož „řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.“ (...) Na podporu tohoto závěru lze poukázat na § 9 správního řádu, který jako primární účel správního řízení deklaruje vydání meritorního správního rozhodnutí, tedy „rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá“ (srov. SKULOVÁ, S. a kol. Správní právo procesní. 1. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2008. s. 197). Podmínkou vydání takového rozhodnutí je přitom věcné posouzení žádosti účastníka. Zastavení řízení bez meritorního přezkumu žádosti v tomto smyslu představuje výjimku z pravidla pro ty případy, kdy vůbec není možné se předmětem řízení zabývat (...).“* Žalobce měl za to, že v jeho případě lze nezákonnost rozhodnutí sledovat nejen v porušení ustanovení § 66 odst. 1 písm. c), resp. § 9 správního řádu, ale též v porušení jedné ze základních zásad činnosti správního orgánu, a sice zásady legitimního očekávání stanovené v § 2 odst. 4 správního řádu.

Žalobce zejména namítal, že v průběhu řízení došlo ke zcela zásadním procesním pochybením, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci. Je naprosto absurdním postupem správního orgánu, že i přes doložení několika dokumentů, provedení výslechu žalobce a seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí správní orgán rozhodnul o zastavení žádosti žalobce dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žádost se dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavuje, pokud nejde meritorně rozhodnout a v těchto případech ani správní orgán neprovádí úkony směřující k vydání meritorního rozhodnutí, jakými je například seznámení s podklady nebo výslechy. Žalovaná místo toho, aby zrušila rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když v napadeném rozhodnutí jasně konstatovala, že správní orgán I. stupně postupoval značně zmatečně a činil úkony, které obvykle směřují k vydání meritorního rozhodnutí, tak aprobovala nezákonné rozhodnutí orgánu I. stupně a způsobila nezákonnost taktéž rozhodnutí žalované.

Žalobce dále namítal způsob, jakým se žalovaná vypořádala s odvolací námitkou týkající se absence řádného vypořádání se s vyjádřením žalobce k podkladům ze dne 9. 8. 2016. Správní orgán I. stupně se s vyjádřením k podkladům nevypořádal, čímž porušil § 3

a § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgán sice odkázal, že se s vyjádřením k podkladům vypořádal v rámci odůvodnění usnesení o neprodloužení lhůty k předložení požadovaných náležitostí, avšak tento postup nelze považovat za řádný, neboť vyjádření k podkladům se vztahovalo k řízení o věci samé, nikoliv k žádosti o prodloužení lhůty. Vzhledem k tomu, že žalovaná tento nesprávný postup správního orgánu nikterak nerozporovala, aprobevovala tak nezákonnost vydaných rozhodnutí.

Správní orgány dále způsobily nezákonnost a nepřezkoumatelnost vydaných rozhodnutí tím, že naprosto absentovaly na posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Není pravdou, že správní orgány nejsou při usnesení o zastavení řízení povinni zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí, neboť v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, čj. 1 Azs 81/2016-33 se uvádí: *„Kasační soud tedy dovedl, že i přes to, že právní úprava výslovně nestanoví povinnost zkoumat dopady rozhodnutí do sféry účastníka řízení, vždy je nutné, aby správní orgány přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života zkoumaly.“* Dle výše uvedeného rozsudku byly tedy správní orgány povinny posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců zvláště v případě žalobce, který pobývá na území ČR již tolik let.

Na závěr žalobce namítal, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s odvolací námitkou týkající se neprodloužení lhůty k doložení dokladů. Vzhledem k tomu, že řízení bylo zahájeno dne 22. 9. 2015 a správní orgán výrazně překročil zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí, je nevyhovění žádosti o prodloužení lhůty v rozporu se základními zásadami správního řízení. Žalovaná sice odkázala, že o odvolání proti neprodloužení lhůty bylo rozhodnuto v tentýž den, co o věci samé, avšak takovýto způsob nelze mít za dostatečný. Žalobce řádně odůvodnil, proč žádá o prodloužení lhůty a popsal komplikace, které mu brání v doložení, avšak správní orgán nedbal svých povinností dle § 4 správního řádu, čímž způsobil nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce sice odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2013, čj. 4 As 11/2012-36 a cituje z něj jeho část, nicméně se nejedná o skutkově ani právně obdobnou situaci, neboť uvedený rozsudek se zabývá oblastí práva životního prostředí, konkrétně neuhrazením ekologického poplatku podle § 37e zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů. Jelikož žalobce neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení, je na místě postup správního orgánu podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. K uvedenému závěru opakovaně dospěl Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 28. 7. 2016, čj. 2 Azs 76/2015 – 24 uvedl: *„Jestliže cizinec, ač správním orgánem řádně vyzván, nepředloží k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání doklady požadované § 46 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, a v tomto ohledu zůstane zcela nečinný, správní orgán řízení o žádosti zastaví podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb.“* K odkazu na § 9 správního řádu žalovaná opětovně konstatovala, že usnesení o zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu nezakládá, nemění ani neruší práva nebo

povinnosti a ani nemá povahu deklaratorního rozhodnutí. Obdobně se vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 10. 2011, čj. 1 As 84/2011-137, kde uvedl, že „*Jelikož však tyto podstatné vady žádosti, které brání jejímu projednání, nebyly ani přes výzvu žalovaného odstraněny, byl naplněn důvod pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. Žalovaný nemohl za této situace pokračovat v projednávání žádosti a vydat ve věci meritorní rozhodnutí. Zákon č. 500/2004 Sb. pro případ, který nastal v dané věci, předpokládá, že řízení o žádosti je ukončeno rozhodnutím procesním.*“ Nelze tedy setrvávat v legitimním očekávání, že bude žádost účastníka řízení věcně projednána, zvláště pak za situace, kdy žalobce správnímu orgánu I. stupně nedoložil všechny potřebné doklady k věcnému projednání žádosti, což mu muselo být vzhledem k tomu, že opakovaně žádal o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti z důvodu komplikací při pořizování dokladů, zřejmé. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že řízení lze zastavit jediné tehdy, pokud jsou vady takové intenzity, že právě kvůli nim nelze v řízení pokračovat. Důvodem pro zastavení řízení tedy není jakákoliv vada formální, např. vada v označení správního orgánu, ale pouze taková vada, která svou povahou skutečně brání pokračování v řízení, resp. brání tomu, aby bylo možné žádost z obsahového hlediska projednávat. V posuzovaném případě se jednalo o doklady, které byl žalobce k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit ze zákona (§ 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Jejich nedoložení tak ve svém důsledku znamenalo nemožnost tyto podklady z formálního i obsahového hlediska posoudit, a proto lze konstatovat, že žalobce neodstranil podstatné vady žádosti. Správní orgán I. stupně pak v odůvodnění svého rozhodnutí tuto skutečnost dostatečně zdůvodnil, když v nedoložení zcela konkrétních zákonem požadovaných podkladů k žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu za účelem podnikání shledal podstatnou vadu předmětné žádosti bránící pokračování řízení.

Žalovaná dále uvedla, že vyjádření žalobce bylo dostatečně vypořádáno v odůvodnění usnesení o neprodloužení lhůty k předložení požadovaných náležitostí, neboť se jednalo o obdobné námitky vznesené při podání žádosti o prodloužení lhůty. Provedení výslechu je irelevantní, neboť předložení zákonem požadovaných náležitostí uvedených v § 46 odst. 7, resp. § 35 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze nahradit tvrzením účastníka řízení. Navíc v případě zastavení řízení není stanovena zákonná povinnost seznamovat účastníka řízení s podklady pro vydání usnesení a namítané složité obchodněprávní vztahy měly být dle sdělení žalobce v řádu týdnů vyřešeny, žalobce měl tedy být schopen požadované náležitosti předložit, což však ani po více než 5 měsících neučinil.

Ohledně povinnosti posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalovaná odkázala na závěry uvedené v napadeném rozhodnutí, případně i na ustálenou rozhodovací praxi, že pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí nebyl prostor. Povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí vzhledem k jeho dopadům do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná podle zákona o pobytu cizinců tím spíše ani na rozhodnutí podle správního řádu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016-30, bod 23, a ze dne 18. 11. 2015, čj. 6 Azs 226/2015-27, bod 11). Typicky se posoudí přiměřenost rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví, tj. například v případě rozhodování dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 téhož zákona a některých dalších rozhodnutí. Zákon o pobytu cizinců v §174a obsahuje demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou při posuzování přiměřenosti. V případě řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání zákon výslovně povinnost posoudit dopady

rozhodnutí do soukromého a rodinného života nestanoví. Judikatura specifikovala, že přiměřenost dopadů nemůže být řešena v případech, kdy bylo řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu zastaveno a o žádosti nebylo meritorně rozhodováno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2016, čj. 1 Azs 108/2016-41, bod 22 a rozsudek ze dne 28. 7. 2016, čj. 2 Azs 76/2015-24, bod 35). Správní orgány se proto nemohly zabývat věcnou stránkou žádosti, a tudíž nepochybily, pokud se nezabývaly ani případným zásahem zastavení řízení do soukromého a rodinného života žalobce.

K obecné námitce neprodloužení lhůty k odstranění vad žádosti žalovaná odkázala na rozhodnutí, jimiž byla potvrzena usnesení správního orgánu I. stupně a kterými nebylo vyhověno žádostem o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti, č. j. MV-129478-8/SO-2016 a č. j. MV-129478-9/SO-2016 ze dne 19. 1. 2017, v nichž jsou řádně odůvodněny důvody neprodloužení lhůt.

IV. Jednání před krajským soudem

Zástupce žalobce při jednání před soudem dne 10. 1. 2018 setrval na dosavadních tvrzeních uvedených v žalobě. Žalovaná se s omluvou k jednání nedostavila.

V. Posouzení věci krajským soudem

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *„K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit*

a) náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a), d) a e),

b) doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu žadatele a společně s ním

posuzovaných osob; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu s ním společně posuzované osoby, je povinen na požádání předložit též její prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti,

c) doklad o zápisu do příslušného rejstříku, seznamu nebo evidence,

d) potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále. Není-li cizinec daňovým subjektem nebo plátcem pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, předloží doklad vydaný finančním úřadem nebo okresní správou sociálního zabezpečení potvrzující tuto skutečnost,

e) jde-li o cizince, který je statutárním orgánem obchodní společnosti anebo družstva nebo jeho členem, dále potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že tato obchodní společnost nebo družstvo nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že tato obchodní společnost nebo družstvo nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále,

f) na požádání platební výměr daně z příjmu,

g) doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j, a na požádání doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění; to neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4. “

Dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu „Řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení. “

Žalobce namítal, že správní orgán řízení o žádosti zastavil, namísto toho, aby o ní meritorně rozhodl a dále, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci.

V projednávaném případě bylo ze správního spisu zjištěno, že žalobce do vydání rozhodnutí o zastavení řízení nedodal k žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě podstatné náležitosti. Žádost tedy trpěla vadami, resp. žalobce k žádosti nepředložil doklad prokazující úhrnný měsíční příjem žalobce a společně s ním posuzovaných osob, doklad o cestovním zdravotním pojištění, potvrzení finančního úřadu o tom, že žalobce nemá vymahatelné nedoplatky, potvrzení finančního úřadu o tom, že obchodní společnost, ve které je žalobce statutárním orgánem, nemá vymahatelné nedoplatky, potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že žalobce nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že obchodní společnost, ve které je žalobce statutárním orgánem, nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále. Správní orgán žalobce vyzval, aby ve lhůtě 15 dnů předložil

požadované doklady. Žalobce tak neučinil a žádal o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti. Na to správní orgán žalobci vyhověl, a to ve dvou případech. Následně žalobce žádal opětovně o prodloužení lhůty, když již správní orgán této žádosti nevyhověl a lhůtu k odstranění vad žádosti neprodloužil. Proto správní orgán dne 20. 9. 2016 usnesením řízení zastavil, jelikož podaná žádost trpěla vadami, neboť neobsahovala veškeré zákonem stanovené náležitosti.

Soud uvádí, že správní orgán řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení. Je však třeba zdůraznit, že řízení lze zastavit jen tehdy, je-li splněna podmínka podstatné vady, která brání pokračování v řízení. Nedoložení dokladů uvedených v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců k žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání bezpochyby takovou vadou je, jelikož jde o náležitosti žádosti povinné ze zákona, a bez jejich doložení tedy není možné žádost obsahově posoudit. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, čj. 2 Azs 76/2015-24 zabývajícím se otázkou podstatné vady žádosti soud uvedl, že „*V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že řízení lze zastavit jediné tehdy, pokud jsou vady takové intenzity, že právě kvůli nim nelze v řízení pokračovat. Důvodem pro zastavení řízení tedy není jakákoliv vada formální, např. vada v označení správního orgánu, ale pouze taková vada, která svou povahou skutečně brání pokračování v řízení, resp. brání tomu, aby bylo možné žádost z obsahového hlediska projednávat. V posuzovaném případě se jednalo o doklady, které byl žalobce k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit ze zákona (§ 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Jejich nedoložení tak ve svém důsledku znamenalo nemožnost tyto podklady z formálního i obsahového hlediska posoudit, a proto lze konstatovat, že žalobce neodstraní podstatné vady žádosti. Správní orgán I. stupně pak v odůvodnění svého rozhodnutí tuto skutečnost dostatečně zdůvodnil, když v nedoložení zcela konkrétních zákonem požadovaných podkladů k žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu za účelem podnikání shledal podstatnou vadu předmětné žádosti bránící pokračování řízení. Krajský soud tedy nesprávně vyhodnotil, že správní orgány vůbec nevyložily, z jakých konkrétních důvodů pokládaly nedoložení chybějících dokladů za podstatné vady žádosti.*“ K zastavení řízení tedy nedochází jen v případě absolutní nečinnosti žadatele, ale i při nedoložení všech dokladů uvedených v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Jde o náležitosti žádosti povinné ze zákona, a bez jejich doložení není možné žádost obsahově posoudit.

Soud dále konstatuje, že správní orgán nemohl za této situace pokračovat v projednávání žádosti a vydat ve věci meritorní rozhodnutí, a to i přesto, že činil úkony, které obvykle směřují k vydání meritorního rozhodnutí, např. provedení účastnického výslechu. Tato skutečnost nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o zastavení řízení. Žalobce, i přes výzvu a opakované prodlužování lhůt k odstranění vad žádosti, nepředložil takové podklady, na základě kterých by bylo možné o žádosti meritorně rozhodnout. Soud se tedy ztotožnil s právním názorem žalované, neboť má za to, že nic, ani § 9 správního řádu, nebrání tomu, aby věc byla skončena procesně, v daném případě tedy dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, jsou-li proto dány zákonné podmínky. Nelze tudíž povinnost vést řízení k meritornímu rozhodnutí chápat absolutně. Lze tedy shrnout, že žádost žalobce nebyla úplná, neboť postrádala zákonné náležitosti, které jsou výslovně uvedeny v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Zdejší soud je toho názoru, že se jedná jak o podstatnou vadu žádosti, tak o podmínku, že její neodstranění v určené lhůtě brání v pokračování řízení. Správní orgán tedy nebyl povinen se zabývat meritem věci, ale jen odůvodněním, v čem spatřuje podstatné

vady žádosti, které brání pokračování řízení, což také učinil. Žalobce tedy nedoložil podstatné náležitosti k žádosti, proto správní orgán zcela v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení zastavil.

Nedůvodnou shledal soud rovněž námitku porušení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, když v souvislosti se zastavením řízení nebyla posouzena přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Řízení o žádosti žalobce bylo zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, které je rozhodnutím procesní povahy, nikoli rozhodnutím ve věci, tedy rozhodnutím meritorním. Při rozhodování o zastavení řízení podle uvedeného ustanovení, je důvodem zastavení řízení skutečnost, že cizinec v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování řízení. Pokud tedy žalobce neodstranil podstatné vady žádosti, není rozhodné, jak procesní rozhodnutí o zastavení řízení pro pochybení na straně cizince zasáhne do jeho soukromého a rodinného života.

Žalobce dále namítal skutečnost, jakým způsobem se žalovaná vypořádala s odvolací námitkou týkající se absence řádného vypořádání se s vyjádřením žalobce k podkladům ze dne 9. 8. 2016. I v tomto případě se soud plně ztotožňuje s názorem žalované, která podotkla, že vyjádření žalobce bylo dostatečně vypořádáno v odůvodnění usnesení o neprodloužení lhůty k předložení požadovaných náležitostí, neboť se jednalo o obdobné námitky vznesené při podání žádosti o prodloužení lhůty.

Na závěr žalobce namítal způsob vypořádání žalované s odvolací námitkou týkající se neprodloužení lhůty k doložení dokladů a uvedl, že správní orgán výrazně překročil zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí. K této námitce soud uvádí, že dle jeho názoru se žalovaná dostatečným způsobem vypořádala s uvedenou námitkou, když v napadeném rozhodnutí uvedla „*Zamítnutí obou žádostí o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti, které účastník řízení podal dne 20. 6. 2017 a 7. 7. 2016, nelze považovat za vadu řízení, neboť Komise v rozhodnutí č. j. MV-129478-8/SO-2016 a č. j. MV-129478-9/SO-2016 ze dne 19. 1. 2017 napadená usnesení potvrdila. Účastník řízení sice namítal nemožnost předložení požadovaných dokladů z důvodu složitých obchodně právních vztahů, nicméně jako jednatelem obchodní společnosti SD Ltd. s. r. o., který je oprávněn jednat samostatně, by nemělo činit obstarání zákonem požadovaných dokladů větší obtíže, navíc tato obecná námitka nebyla konkretizována.*“ K výše uvedené námitce soud dále uvádí, že to nebyl správní orgán, který prodlužoval řízení, nýbrž samotný žalobce, jelikož nedodal správnímu orgánu veškeré zákonem stanovené náležitosti žádosti. Proto nelze souhlasit s námitkou, že správní orgán výrazně překročil lhůty pro vydání rozhodnutí, když sám žalobce opakovaně žádal o prodloužení lhůt k odstranění vad žádosti.

V žalobě byly dále obsaženy pouze obecné námitky spočívající v porušení § 2, § 3 § 4 odst. 1 správního řádu, § 68 odst. 3 správního řádu a dále § 44a zákona o pobytu cizinců. Žalobce nijak blíže nespecifikoval, v čem tato pochybení měla spočívat, proto soud napadené rozhodnutí zkoumal jen obecně a neshledal namítaná porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ani porušení zákona o pobytu cizinců.

VI. Rozhodnutí soudu

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII. Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).*

V Plzni dne 10. ledna 2018

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.